

България, подиръ 16 юни, се ограби, се обезслави. Ако има нѣщо, за което да скърбимъ, за което да се червимъ, то датира отъ него день. По-позорна дата не може да се намѣри въ нашата история, мжчно ще се намѣри въ историята на другитѣ народи. Отъ върха на величието, България бѣ хвърлена въ бездната на нещастията. Окрадоха я, въ Букурещъ и Цариградъ, оцапахъ я съ клевети по цѣлъ свѣтъ. Изгуби тя мжчноспечеленото обаяние, вайка се за цѣнни земи, оплаква скжпи синове. Ахъ тия синове! Не може човѣкъ да си прѣдстави помжчително чувство отъ онова, което трѣбва да ги е обладавало, когато, побѣдители на Турцитѣ, тѣ падаха жъртви на едно прѣстжпно безумие. Помните, съ какви безсмъртни думи нашиятъ поетъ е възпѣлъ нашитѣ покойници...

Покойници, вий въ други полкъ минахте,
Дѣ нѣма отпускъ, ни зовъ за борба.
Вий братски се прѣгърнахте, легнахте
И „Лека нощъ!“ на вѣки си казахте
До втората тржба.

Българо, за тебе тѣ умрѣха,
Една ти бѣ достойна зарадъ тяхъ,
И тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твоего име само кат' мълвѣха,
Умираха безъ страхъ.

Почивайте подъ тѣзъ могили ледни:
Не ще да чуйте вечъ тржба, ни вождъ,
Ни славний грѣмъ на биткитѣ побѣдни,
Къмъ вѣчността е маршътъ ви послѣдни.
Юнаци, лека нощъ...

Почиватъ тѣ наистина, светцитѣ наши, еднакво скжпи на всички ни, еднакво тачени отъ всинца ни. Но когато въ освободителната война героитѣ сж си казвали „лека нощъ“ озарени отъ сѣйния ореолъ на единъ осжщественъ идеалъ, ония на междусъюзнишката война трѣбва да сж умирали съ съкрушителното съзнание на една разбита мечта.

Безспорно, не сме само ние, българитѣ, криви за разбиванието на тая мечта, за нашата катастрофа. Каза се и отъ насъ българитѣ, потвърди се и отъ рапорта на